

MOJANG

MINECRAFT™

ZTRACENÝ DENÍK

KID KAN

MUR LAFFERTY

MOJANG

MINECRAFT™

ZTRACENÝ DENÍK

MUR

LAFFERTY

edice
KLOKAN

Copyright © 2018 by Mojang AB and Mojang Synergies AB
Translation © Jan Mrlík, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
Minecraft is a trademark or registered trademark
of Mojang Synergies AB. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Minecraft: Ztracený deník je fiktivní dílo. Jména,
místa, postavy a události jsou buď produktem autorovy
představitosti, nebo jsou užity smyšleným způsobem. Jakákoli
podobnost se skutečnými osobami, ať živými či mrtvými,
událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu MINECRAFT: THE LOST
JOURNALS, vydaného v roce 2019 nakladatelstvím Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Otilie Grezlová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-127-3

Pro Fionu, Blaze, Alexe a všechny ostatní želvy

prolog

Ze ztraceného deníku N

Dnes jsem si ošetřoval pořádné spáleniny, které jsem si odnesl ze setkání s . Sotva jsem to přežil. Bylo to jakési žluté monstrum, kostka obklopená

Hloupě jsem si myslel, že by mi mohla postačit košile, protože jsem to považoval jen za průzkumnou cestu. Příslib silných a dalších pokladů je příliš mocným pokušením, které se nedá pominout.

Jenže vlněné brnění prostě neexistuje, bez ohledu na . Košile mě nechránila vůbec před ničím. Budu muset říct , že prostě jenom marnili čas.

A je mi líto té ztracené vlny.

A ztracené ovce.

Našel jsem něco zajímavého: , ale hlídaly to ty ohnivé věci. Budu muset posbírat víc informací, než se jim znovu postavím.

Teď se musím vloupat do vesnice, abych zjistil, jestli mi někdo neprodá lektvar.

Doufám, že nenarazím na

Zrovna teď bych se jim nedokázal postavit tváří v tvář.

Myslím, že jsem se zdokonalil ve stavění portálů. Tentokrát se skoro nic nezvrtlo. Na téhle straně jsem měl problém se zombie, na té druhé jsem zase narazil na větší počet těch strašných ohnivých stvoření. Ale poslyšte, když vám přeje štěstí a najdete houby, můžete si uvařit houbovou polévku. Zbudoval jsem si malou terasu a přinesl velkou spoustu bloků kamení, abych si postavil bezpečné útočiště.

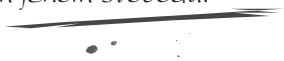
Myslím, že dělám pokroky.

Proč si člověk zapisuje všechno možné, když nemá v úmyslu dávat to někomu číst? A přitom doufám, že tohle nikdo číst nebude. Tam na druhé straně na mě útočilo víc různých stvoření a sotva jsem z toho vyvázl životem. Pokud tam nenajdu bezpečné místo, kde bych mohl žít, tak tam určitě umřu. Jenomže žít na téhle straně už prostě nejde.

Jestli najdete tenhle deník, nevydávejte se v mých stopách. Hrozilo by vám velké nebezpečí a spousta rizika. Jediný poklad, který se mi podařilo získat, je blok materiálu, který mě spálí, když se ho dotknu. Na opačné straně není nic cenného.

V téhle chvíli hledám jenom svobodu.

ČÁST PRVNÍ

TO BYCHOM MOHLI CHOVAT I KRÁVOMŮRKY

Na hladině zálivu poskakovaly nahoru a dolů dvě hlavy – oranžová a červená; když trčely nad vodou, tak bečely, a když se potápěly, tak bublaly. Alison zavrtěla hlavou. Obě ovce znova utekly a běžely rovnou do vody. Už zase.

Se založenýma rukama pozorovala dvě chmýřovité krychlové lebky, jak se objevují nad vodou a zase mizí pod hladinou. Ovce nedávaly ani v nejmenším najevo, že by se někdy v dohledné době hodlaly vrátit na suchou zemi. Co se to s nimi děje? Umínily si trávit ve vodě mnohem víc času než jakákoli jiná ovce, jakou kdy znala. Její rodiče je chovali kvůli barvě vlny, ale pokud jí bylo známo, nikdy je nezkoušeli křížit se sépiemi.

Když už je řeč o sépiích: ovce přilákaly z neurčitých temných zákoutí skrytých v hloubce nějaké kamarády.

Slunce viselo vysoko na obloze, a tak měla Alison dost času, aby vešla do vody a vyhnala ty dvě malé protivy na břeh, ale plavání nenáviděla. A mokrá ovčí vlna vydávala nejhorší smrad na světě.

„No paráda,“ zamumlala a vyhrnula si rukávy. Z batohu vylovila trochu pšenice a došla až na samý břeh zálivu.

„Co se děje?“ ozvalo se jí těsně za ramenem.

Nadskočila a obrátila se. Za zády jí stál nejlepší kamarád s hlavou nakloněnou k rameni.

„Maxi!“ zaječela na něho. „Tohle mi nedělej! Lekla jsem se, že je to nějaký creeper!“

Pokrčil rameny. „Slyšel jsem snad? Jenom mě zajímalo, k čemu se to chystáš.“ Naklonil se, aby se podíval na záliv. „Aha... ovce už šly zase plavat?“

Nevěděla, jestli má poukázat na to, že jí zcela pitomě říká něco, co je očividné, nebo ho poslat pryč od vody. Nakonec se rozhodla pro obojí. „Ano, jak vidíš, Jablíčko a Princátko zase utekly. Jdu je zahnat zpátky...“ Max otevřel ústa, ale ona spěšně dořekla větu: „... ale sama, Maxi. Když se budeš zase motat blízko vody, tak tě tvá máma zabije a mě pak zabije dvakrát.“

Rozhlížel se kolem s přehnanou obezřetností a stínil si rukou oči před sluncem. „Hmm. Já ji tady nikde nevidím. A stejně už stojím blízko vody.“ Postoupil ještě blíž, namočil do ní špičky prstů a pevně při tom zavřel oči. Pak je zase otevřel. „Umřel jsem?“

„Zatím ne,“ procedila Alison přes zaťaté zuby. „Jen chvíli počkej, než je vyženu z vody. Jestli mi chceš pomoci, tak skoč zkontrolovat jejich ohradu nebo tak něco. Prostě zkus přijít na to, jak se zas dostaly ven.“

Max postoupil do vody o další krok a pozoroval zvířata, jak se šplouchají v moři. Alison musela připustit, že ovce působí dojmem, jako by část života běžně trávily v zálivu. Teď se k nim připojila sépie, mávala chapadly a vystrkovala je až nad hladinu kousek od jasně zbarvených ovčích hlav.

„Víš přece, že mě mají radši než tebe,“ řekl. „Potřebuješ, abych ti pomohl.“

„To je úplně jedno, protože když pro ně mám krmení, tak stejně přijdou,“ odsekla Alison popuzeně. „A není pravda, že by tě měly radši.“

Ale bylo to tak. Opravdu ji zlobilo, že ovce z červené a oranžové linie v jejich rodinném stádu měly rády jejího kamaráda a jí si nevšímalý. Dnešek nebyl výjimkou; nejspíš

si myslely, že Max přišel, aby si s nimi hrál, protože sotva vešel po kolena do vody, nadšeně zabečely a plavaly směrem k němu.

A to se ani nepokusil upoutat jejich pozornost hrstí pšenice.

„Maxi!“ ozval se hlasitý výkřik a Alison jen zamrkala. Neotáčela se. Zнала ten hlas velice dobře – Maxova matka takhle povykovala v jednom kuse. „Okamžitě jdi z té vody!“

Beze slova minula Alison a vběhla do vody. Jablíčko a Princátko zděšeně zabečely a obrátily se na útěk před zuřivým cákajícím monstrem, které se řítilo na Maxe. Sépie se ponořila do hloubky.

Maxova matka si toho vůbec nevšimala. Max ani nestačil protestovat, když ho matka popadla v pase a strkala ho zpátky na pláž.

Kroutil se jí v sevření. „Mami, nic se neděje! Já se přece netopím a víc do hloubky už bych nešel!“ křičel z plna hrdla. „Alison potřebovala, abych jí s těma ovcema pomohl!“

„Nehodlám riskovat, že bych o tebe zase měla přijít!“ odsekla matka a v očích už se jí začaly ze vzteku objevovat slzy. Pustila ho do písku a založila si ruce v bok.

„Přece jsi o mě nepřišla!“ vyjekl Max, ale poslední slova už bylo sotva slyšet, protože stačil jen zachrčct, když se k němu matka náhle sehnula, znovu ho popadla a pevně sevřela do náručí.

Alison se v rozpacích radši dívala jinam. Během posledních měsíců jí bylo nepříjemné pozorovat, jak blízcí jsou si lidé z jiných rodin, tím spíš když se jednalo o podivné vztahy v přemrštěně ochranné Maxově rodině.

„A ty, Alison,“ prohlásila Maxova matka, když syna pustila a znovu si zapřela ruce v bok, „už bys taky mohla mít víc rozumu.“

„Na Ali nekřič, mami,“ ozval se Max a postavil se mezi ně. „Říkala mi, ať tam nechodím. Ale já jsem ji neposlechl.“

„I tak se o tebe měla postarat. Je přece starší.“

„O necelý rok!“ protestoval Max. „Mně je dvanáct a nepotřebuju, aby mi dělala chůvu!“

„O tom si promluvíme ještě u večeře, vy dva,“ prohlásila Maxova matka a pak ukázala na syna: „Ne abys šel znovu do vody.“

Max zavzdychal. „No jo, tak dobře. Půjdu se podívat na ty ohrady, Ali, a budu si fakt dávat pozor, abych se po cestě vůbec nepřiblížil k vodě. Akorát nevím, jak to udělám, když plivnu. Tomu se dá hodně těžko vyhnout.“ Plivl na zem a pak se od toho místa rozběhl pryč a mával rukama v předstírané panice.

„To není žádná legrace!“ volala matka, když se dívala za odbíhajícím synem a po tvářích jí stékaly slzy. „Nechci, aby chodil k vodě,“ připomněla Alison, jako kdyby na to zapomněla.

„Já vím,“ odpověděla Alison. „Mně se taky nelíbí chodit blízko k vodě. Ale znova někde povolila ohrada a musím zahnat ovce zpátky.“

Maxova matka si otřela tváře a zhluboka se nadechla. Už uklidněná se podívala na Alison a v opuchlých očích se jí zračila lítost. „Proč?“ zeptala se mírně.

„Proč co? Proč je musím zahnat zpátky? Protože utekly,“ odpověděla Alison a v rozpacích pomrkávala. „Proč se rozbila ohrada? To nevím. Ale vím, že ovce utekly, a když se to stane, no tak je potřeba zahnat je zpátky. Můj dědeček k tomu měl takovou hloupou průpovídku, prý ‚Když utečou ovce, to bychom klidně mohli chovat i krávo-můrky,‘ nebo tak nějak.“

Maxova matka se zamračila. „To přece nedává žádný smysl. Chci říct – proč si dělat starost s ovci? Povede se jim stejně dobře, i když budou na svobodě. Člověk se o ně nemusí starat. Vlnu nepotřebujeme a ty za ně nemusíš nést odpovědnost. Určitě není žádný rozumný důvod,

abychom je chovali i dál, a kvůli opravám ohrady se pořád znova a znova musíš vracet do vašeho domu. Klidně by ses obešla i bez těch starých vzpomínek, víš?“ Přidala trošku důrazu na slova *znova a znova*, aby Alison připomněla, že vracet se ke zničenému domovu jí nepřináší nic dobrého. Poplácala Alison po rameni. „Přemýšlej o tom. Uvidíme se u večere.“

Alison se dívala na moře, aby neviděla, jak odchází. Ohrada stála kus od jejich někdejšího domu, oddělená od něho hájem stromů, takže když šla k ovcím, vlastně vůbec neviděla zničený někdejší domov, stromový dům.

Chodila k ohradě často, protože se snažila poctivě starat o ovce. Měla pocit, že jim to nějak dluží.

Maxova matka však měla pravdu. Ovčí vlnu už vůbec nepotřebovali. A Alison při častých opravách ohrady jen marnila čas i materiál a někdy ztratila celé odpoledne, když honila zatoulané stádo.

Jenže ovečky pro ni byly jedním z mála potěšení, která v životě měla. Pozorovala je, jak plavou a šťastně dovádějí s olihní, která se zase vynořila z hlubin a chapadly hravě ovíjela Jablíčko. Princátka se snažilo trkat čelem do chapadel, která se k němu příliš přiblížila.

Alison slyšela za zády dupot, ale než se stačila otočit, už byl Max zpátky a řítil se kolem ní ke břehu zálivu. Zavýskal a skočil do mělké vody, aby vyvolal co největší šplouchnutí, a čapími kroky se vydal k ovcím, které ho opět vítaly nadšeným bečením.

Alison se rozesmála a brodila se za ním. Přestože oběma hrozilo, že spadnou do pořádného maléru, Max ji vždycky dokázal rozesmát, takže pro nejbližší dobu zapomněla na všechny problémy.

ALISONINU OTCI CHYBĚLA NÁPADITOST

Jablíčko se krmilo pšenící, kterou ovci nabídl Max, a Alison zatím zkoumala, jak opravil ohradu.

„Nedávej jim toho moc,“ varovala ho, aniž by se po něm podívala. „Zrovna teď by neměly mít mláďata. Žádná jehňata rozhodně nepotřebujeme.“

„Ále, no tak, ty bys jistě chtěla miminko, že, Jablíčko?“ broukal Max a poplácával ovečku po hřbetě. „Mohla by to být třeba Mandarinka, ne?“

„To teda ne, protože i nějakou Mandarinku by zajímalo jen to, jak utéct z ohrady, aby si šla odpoledne zaplavat,“ řekla Alison. „Takže... Když jsi spravoval tu ohradu, vzal sis moje nářadí, nebo... Šel jsi na to jinak, co?“

Max se po ní podíval. Viděl, jak se mračí na velké nemotorné předměty, jimiž vyspravil ovčí ohradu. „Jo tohle? Jen jsem vzal pár bloků a ucpal tu díru. Nemohl jsem najít žádné dřevo. Položil jsem dva bloky na sebe, jen tak pro případ, že by Velká Modrá začala znova skákat přes. To jsem udělal dobře, ne?“

„Jenže...“ máchla rukou k ohradě, jako by jí scházela slova. Rozhlížela se po planince. Farma Alisoniny rodiny ležela nedaleko Maxova domu, kus od vesnice, a poměrně rozlehlou paseku obklopovaly vysoké stromy. Poničený stromový dům se nacházel kousek za ohbím okraje lesa

a Max si všiml, že jeho kamarádka se k těm místům po každé staví zády, aby se vyhnula připomínce, že tam zbytky domu pořád jsou.

„Máš tady spoustu dřeva! A dala jsem ti dobré nástroje,“ řekla Alison a ukázala rukou směrem ke stromům. „Ale tys jen díru zacpal čímsi... co to vlastně je?“

„Obsidián.“ Max věděl, že skutečný obsidián v životě neviděla. Byl příliš vzácný a rodiče jim nikdy nedovolili, aby si hráli v blízkosti lávy.

Upřela na něho zmatený pohled a pak začala chrlit otázku za otázkou. „Je snad tohle rozumná oprava? Vždyť už to ani není plot! A kde jsi tady v Overworldu našel *obsidián*? A proč jsi plýtvál *obsidiánem* na opravu ohrady pro ovce? Jestli tvá máti zjistí, že ses babral s vodou a s lávou, tak tě...“

„... zabije, já vím,“ skočil jí do řeči, ale toho, co říkala, si valně nevšímal. „Máma mě bude muset zabít mockrát, až zjistí, co všechno jsem dělal. Myslíš, že se rozzuří víc kvůli vodě, nebo kvůli lávě?“

Tak. Jako by jí nabídl prostor k dalším otázkám. *Zeptej se na ty bloky. Zeptej se na to, kde jsem byl.* Čekal, že se ho bude zase vyptávat, ale ona jen zahnila obě tulačky zpátky do ohrady, zatímco ostatní ovce (Velká Modrá, Stará Modrá, Bleděmodrá a taky ta, které říkala „To nevadí, že jsi šedá, i tak tě mám ráda“, čili zkráceně Dobrá Šedá) je obezřetně pozorovaly. Většina z nich se vodě vyhýbala a vyhýbala se i ovčím, které si vodu neošklivily. Jablíčku a Princátku to ale bylo jedno, přežvykovaly zrní a voda z nich kapala na trávu. Ve vzduchu se vznášel pach mokré vlny.

Alison vytáhla z batohu lopatu a začala před ohradou kopat. Max zaskuhral. Už zase se chovala tak umanutě.

„Jestli se nudíš, tak co kdybys mi pomohl?“ hodila mu svou lopatu a vytáhla z batohu jinou. „Táta vždycky říkával, že příkopy jsou ošklivé. Já si ale myslím, že je to nejsnadnější způsob, jak je udržet v ohradě.“

Max věnoval chvíličku tomu, aby obdivoval pečlivé vypracování lopaty. Když se Alison zrovna netočila kolem ovcí, věnovala se řemeslné výrobě a den ode dne vyráběla lepší a lepší náradí. Začala fušovat už i do vytváření zbroje, ovšem jen když pro to našli dost materiálu, což se stávalo pouze zřídka.

Pustil se také do kopání a postupoval podél ohrady v opačném směru, než kopala Alison, aby se potkali na protější straně. Oba kopali do hloubky jednoho bloku. „Budeš ten výkop napouštět vodou? Nebo ještě líp lávou?“ zeptal se s úšklebkem.

„Dnes ne,“ odpověděla a schovala obě lopaty. „Zatím bude stačit jen suchý příkop.“ Vyskočila z něho, vzdychla a oprášila si ruce. „No tak? Kdepak jsi našel ty bloky? Víím, žeš je nevydoloval, protože nemáš diamantový krumpáč.“

Ano! Zajímá ji to! Zasmál se a doufal, že to působilo chytře a prohnane. „Řeknu ti to později. Doufal jsem, že ty bys mi mohla vyrobit diamantový krumpáč.“

Vykročila směrem k Maxovu domu. „K dolování obsidiánu musíš mít diamantový krumpáč. Abys takový krumpáč mohl vyrobit, musíš najít diamanty a mít železný krumpáč.“

„Který by navíc měl být očarovaný, já víím,“ přikývl Max a obrátil oči v sloup. Tohle už mu přece říkala. Věděl, že oni dva by tvořili výborný tým – ona by vyráběla nástroje a náradí a on by je mohl očarovávat, ale Alison z nějakého důvodu vždycky tvrdila, že zahrávat si s kouzlením je špatný nápad. „Podívej, kdybys sehnala všechno, co je potřeba na železný krumpáč, tak bys ho *mohla* vyrobit. O nic víc přece nejde. A je to další krok k tomu, abychom mohli sami těžít obsidián.“

Pozvedlo jí náladu, když naznačil, že by mohli sehnat všechno, co je potřeba k výrobě železného krumpáče. Po chvílce zavrtěla hlavou a nahlas se zasmála. „Bojím se, že

mě dokážeš předem odhadnout. Neměla bych požádat matku, aby sehnala nějaké diamanty, až půjde příští týden do vesnice na návštěvu za tvým otcem? Pak bys mi mohl říct, kde jsi narazil na obsidián, který jen čeká, až ho někdo vydoluje.“

„O tom obsidiánu ti povím později,“ slíbil znovu. Už se blížili k domu, a kdyby matka zaslechla jediné slůvko o do-lování nebo očarovávání nebo provádění něčeho podobně nebezpečného jako dýchání vzduchu mimo dům, dostala by další záchvat.

Max se trochu uvolnil. Konečně dosáhl toho, že se Alison usmála, což byl úkol, do něhož v poslední době vkládal stále víc a víc úsilí. Nemohl jí vyčítat, že je smutná, to ne. Před několika měsíci i jeho rodina prošla několika nešťastnými změnami a dost dlouho mu trvalo, než se s tím smířil.

Už vůbec nemohl očekávat, že se z Alison stane v podstatě jeho adoptivní sestra. Člověk tak nějak předpokládá, že kamarádi se někde poflakují, zažívají dobrodružství, a když zůstanou dlouho venku, utíkají před zombie. Nečeká však, že přijdou a budou s ním žít pod jednou střechou, když jim poničí život nějaká pohroma, jako že přijdou o domov a celou rodinu při nečekaném útoku creepera.

Ovšem když Alison přišla, aby se přidala k jejich rodině, byl za to vděčný. Několik týdnů před tragédií, která postihla její rodinu, se bezmála utopil, když plaval v řece, a od té doby se matka samou starostí o něho skoro zalykala. Dokonce vybudovala v koutě zadního dvora přístřešek, kde skladovala všechny tekutiny, které nechtěla mít v domě, o čemž Max soudil, že by to *mohla být* poněkud přemrštěná reakce, ačkoli jí to nikdy neřekl. Když zdrcená a usou-žená Alison přišla, aby nadále žila s nimi, nabídlo to jeho matce jinou možnost jak ventilovat všechny přebujelé starosti a Max se dokázal v klidu sebrat. Nejlepší a zároveň nejhorší na tom bylo, že matka v Alison viděla jeho starší sestru/chůvu – nejhorší proto, že Max žádnou chůvu nepo-

třeboval, a nejlepší proto, že mohl konečně zase ven z domu a navíc se svou nejlepší kamarádkou.

Ze své nehody, kdy se skoro utopil, už se otřepal, ale Alison pochopitelně pořád zažívala chvíle smutku nad ztrátou vlastní rodiny. Max dělal, co mohl, aby ji v takových chvílích rozptýlil, jako že třeba poškodil ohradu s ovce, aby se zvířata dostala ven a ona se mohla zabývat snadno řešitelným problémem, místo aby podléhala opětovnému náporu smutku.

Nikdy jí samozřejmě neřekl, že ty díry v ohradě jsou jeho dílo. Mohlo by ji to rozzuřit k nepřičetnosti.

Když se k nim Alison přistěhovala, Maxova matka, výborná architektka, jí na uvítanou postavila věž přiléhající k zadnímu traktu domu, aby měla kde bydlet. Tím pro Alison zajistila zvláštní místo, kam se mohla uchýlit, když potřebovala být nějakou chvíli sama. Její pokoj ve věži byl chladnější a mnohem zdobnější než Maxova obyčejná stará ložnice. Tehdy se snažil tajit, jak Alison její lepší bydlení závidí; jeho rodiče nikdy nenapadlo, aby své skvělé stavitelské schopnosti předvedli například tím, že by *jemu* postavili tak báječné obydlí, které by bylo jenom jeho. Pak si zase vzpomněl, čím si Alison musela projít a proč by mohla potřebovat vlastní útočiště, a hloupou závist v sobě překousl.

Svým způsobem.

Po dobrodružství s uprchlými ovce a po večeři, při níž Max i Alison jeho matku ujistili, že jsou v pořádku oni i ovce, Max počkal, až matka usne, a potom se vykradl ke dveřím do Alisoniny věže. Tiše zaklepal.

Alison vykoukla, tvář umouněnou uhelným prachem. „Co je?“

„Co zase vyrábíš?“ zeptal se dychtivě a okamžitě zapomněl na důvod, proč ji přišel navštívit.

„Pššš, pojď dovnitř,“ řekla tiše. Rychle se ohlédl, pak vešel a následoval ji ke schodišti. Místo aby se pustila po schodech nahoru, přistoupila ke dveřím, které vsadila do zdi pod schodištěm, a otevřela je. Vedly rovnou do komory vyhloubené do kopce za domem; oba tam pravidelně pracovali na úpravě podzemní prostory na tajnou řemeslnickou dílnu.

V ní stál pracovní stůl, který pro ni vyrobil krátce potom, co se k nim nastěhovala. Tehdy byla hodně apatická a nešťastná, až jí nakonec Max požádal, ať jeho matku na čtvrt hodiny něčím zabaví. Alison se zeptala na něco kolem umění navrhovat výškové stavby, v čemž Maxova matka vynikala, a zatímco vyprávěla, Max se vplížil do kůlny, kde mohl použít matčin pracovní stůl. Později v noci Alison předal její vlastní stůl a několik kousků základních nástrojů a ona se usmála – poprvé od chvíle, kdy se k nim přistěhovala.

Od té doby už měla pořád co dělat, takže už se jen nepotulovala zarmouceně kolem. Ihned začali shromažďovat dřevo a kámen a přemýšleli, co by s tím mohli podniknout. V tajné jeskyni, kterou vykutali přímo pod věží, si během jediného dne vybudovali slušnou dílnu.

Od té doby Alison nabyla velké zručnosti ve výrobě, opravování a vylepšování všelijakých věcí. Když Max vešel do dílny, hned si všiml, že je v ní spousta nových předmětů. Alison se po večeri opravdu činila! Opatřila nové lopaty, sekery, krumpáče, rybářské pruty a kbelíky. Vzala do ruky jeden lesklý krumpáč a hrdě mu ho podala. „Našla jsem nějaké železo,“ oznámila mu. „Teď běž sehnat diamanty, abych ti mohla vyrobit diamantový krumpáč.“

„Tys šla dolovat železo beze mě?“ vykřikl zklamaně. „Proč jsi to udělala?“

Z obličeje mu vymizel šťastný výraz a ona se na něho zamračila. „Abych tě překvapila novým krumpáčem, ty nevděčný troubo!“ Otočila se k němu zády a ukládala nářadí do truhly vedle pracovního stolu.

Jeho rozhořčení rázem vyvanulo. „Díky,“ zamumlal. Aby rychle změnil téma hovoru, přikročil k truhle, do které ve-směs ukládali získaný materiál. „No tak, ech, co dalšího jsi objevila?“

Neodpověděla hned, a tak truhlu otevřel a zíral na to, co v ní bylo uloženo. Při své výpravě dokázala najít železo, písek a uhlí, nenarazila však na žádný ze vzácných bloků, o kterých zatím jenom slyšela od vysloužilých havířů: zlato, smaragdy, diamanty a lazurit.

„Měl bys jít a vyměnit mámě staré nářadí za nové, dokud spí,“ řekla Alison, ale pořád ještě se na něho nepodívala. Potají vylepšovali staré nástroje Maxovy matky a opravovali ty, které byly poškozené. Tak získali příležitost zbavovat se všech věcí, které vyráběla Alison jen proto, aby v tom získala větší zručnost.

Očividně se dotkl jejího bolavého místa, nebyl si však jistý, co vlastně provedl. „Poslyš, Ali, já se omlouvám. Mě jenom moc baví chodit dolovat s tebou, to je celé. Nelíbí se mi, když mě vynecháváš ze hry.“

Přejela si rukou po obličejí právě tak, jak si to pamatovala od své matky, a pak se k němu zase obrátila. „Já vím. Jenže...“ Naprázdno polkla, než pokračovala. „Můj táta se někdy vztekal a vyčítal mi, že nejsem vděčná za to, co pro mě udělal. Myslela jsem si, že je na mě zlý. Teď vím, jaké to je. Totiž jak to asi cítil. Ale už se mu nemůžu omluvit.“

Maxe zalila vlna hanby, až mu začaly hořet uši. Pohlédl na rozesmutnělou kamarádku, zamumlal něco na omluvu, vzal nářadí, které mu podávala, a odešel, aby se mohla vyplakat.

A kvůli tomu se hanbil mnohem víc. Proč prostě nebyl vděčný za dárek, který pro něho vyrobila? Vedl si dobře, pokud ji chtěl rozptýlit – třeba pouštěl ovce z ohrady nebo jí občas dal nějaký dárek. Ale uvědomoval si, že ho Alison někdy potřebuje také proto, aby ji vyslechl, když si připadala smutná a nešťastná, a to pro něho byla ta nejtěžší věc na světě.

KDYŽ DOSTANEŠ OD ŽIVOTA LÁVU, VYROB Z NÍ LÁVOVOU ŠŤÁVU

Zdá se zvláštní nahlížet na tenhle problém z obou stran, zdumala Alison té noci. Vzpomínala si, jak se cítila ublíženě, když se na ni tehdy otec utrl, ale teď chápala, jaké to je, když člověk pro druhého udělá něco pěkného a ten to bez zájmu odstrčí jako vepřovou kotletu od včerejška. Protože nemohla usnout, vstala z postele a pozorovala kostlivce, který se potuloval po trávníku pod jejím oknem.

Sešla dolů do dílny a zkontrolovala, jaké tam má zásoby. Zůstalo zrovna tak dost železa, aby vyrobila krumpáč i pro sebe, takže by teď mohli s Maxem dolovat společně a daleko rychleji. Pak vytáhla mapu, kterou pracně kreslila. Dům s věží vyznačila těsně pod kopcem a pak odhadovala celkovou velikost návrší.

Narazila na žíly uhlí a železa a vyznačila místa nálezů. Říkala si, že kdyby se pustili směrem na západ, pod dýňovou zahradu Maxovy matky, mohli by najít i nějaké lepší bloky. Maxovi zatím ještě mapu neukázala, ale zítra by mohla. To tiž pokud se usmíří.

Krumpáč ležel na pracovním stole, robustní a dobře vyrobený. Alison ho chvíli hladila a cítila hrdost na svou řeme-

slnou zručnost. Vlastně nikdy neměla pocit, že ji nějak láká chov ovcí nebo šití oděvů, i když ty chlupaté otravy měla opravdu ráda, ale tohle – vyrábět takové nářadí – ji těšilo.

Maxova matka si zatím nevšimla, že potají nahradili její opotřebované nářadí jiným, které Alison vylepšila. Nebo o tom aspoň nemluvila. A přitom tahle žena nepatřila k těm, kteří by si své mínění nechávali pro sebe. To na ní Alison obdivovala, i když většina toho, co Maxova máma řekla, mělo co dělat s přehnanou starostlivostí o Maxe. Alison se naopak hodně často stávalo, že neřekla, co měla na srdci. *Ale když už od toho neštěstí uběhlo kolik měsíců, dalo by se předpokládat, že mi může být jedno, co říkám ostatním lidem.*

Čeho se vůbec bojí, když už ztratila téměř všechno, co na světě měla? Odpověď byla nasnadě: nezůstalo jí nic než Maxovo přátelství a pohostinnost jeho rodiny. Kdyby měla přijít i o tohle, tak by to neunesla.

Druhého dne ráno jim Maxova matka oznámila to, co od ní slychali nejradši: „Dnes půjdu do vesnice navštívit tvého otce, Maxi. Neodcházejte z domu.“

Maxova rodina fungovala ve zvláštním uspořádání: matka pracovala doma na svých architektonických návrzích, zatímco otec se několik posledních měsíců zdržoval ve vesnici, kde řídil nějaký velký stavební projekt. Když se na to Alison zeptala, Maxově matce se kolem očí objevil jakýsi napjatý výraz a odpověděla, že musel vzít práci navíc, a pak začala mluvit o něčem jiném. Vypadalo to, že před Alison chtěla něco utajit.

Max taky nerad mluvil o tom, proč jeho rodiče pracují a žijí každý jinde, a když se o to Alison zajímala, vyhýbal se odpovědi, takže jí vrtalo hlavou, proč oba o té věci úporně drží jazyk za zuby a tváří se jaksi zasmušile. Při-

tom Maxova širší rodina bývala početnou a halasnou skupinou veselých lidí, kteří často docházeli do domu Alisoniny rodiny na bohaté večere. Někdy s sebou přivedli i Maxovy tety a strýce, protože strýcové Nicholas a Maximilian a teta Horta také bydleli v sousedství. Když se u nich ukázal strýc Nicholas, babička Dia si na něho pokaždé stěžovala, dohadovala se s ním a protiřečili si navzájem, ale její maminka vždycky říkala, že obě rodiny jsou si velmi blízké – a to nikoli navzdory hašteření jejich starších příslušníků, ale právě kvůli němu. Tomu Alison vůbec nerozuměla, ovšem ty časy jí teď hodně chyběly.

Očividně neznala všechny podrobnosti týkající se nynějšího života Maxovy rodiny, ale když o tom nechtěl mluvit, nenaléhala. Dobře věděla, že Max nemá zrovna ve zvyku mluvit o svých citech, a tak jí nezbývalo než prostě počkat, až k tomu dozraje. Do té doby mohli dál pokračovat ve svých dobrodružstvích.

„Nestane se vám nic, když půjdete jen sama?“ zeptala se Alison Maxovy matky.

Ta se usmála, jako by jí otázka přivedla do rozpaků. „Jistěže ne. Když je Max ve škole, tak chodím pokaždé sama.“

Alison sklopila oči. „Já vím. Jen... tam venku se potulují nebezpeční mobové.“

„Ach, no ano,“ odpověděla matka. „Chápu. Ale o mě se nemusíš bát, drahoušku. Dokážu se o sebe po cestě dobře postarat. Kromě toho budu do večera zpátky.“ Poplácala Alison po paži a pak se začala chystat na cestu. Alison potlačila obavy, které se jí honily hlavou při pomyslení, že Maxova matka půjde celou tu cestu sama.

Bude do večera zpátky, opakovala si v duchu. *Všechno bude v pořádku.*

Jak se matka točila po kuchyni a připravovala si věci, které bude potřebovat na půldenní cestu do vesnice, Alison s Maxem se na sebe přes stůl podívali. Tím pohledem jeden

druhému všechno odpustili a beze slova spřádali plány na celý den. Už před několika týdny se shodli na tom, že když budou dolovat v kopci za domem, tak vlastně *technicky vzato* dům neopustí. Přece budou kopat jen v místech, kam by se mohl rozšířit prostor přináležející k Alisonině věži, no ne?

„Na tohle máti bez problémů skočí,“ tvrdil Max sebevědomě, ale Alison si tím nebyla tak dalece jistá. Buď jak buď, potřeba získat další zásoby pro výrobu nových věcí byla tak naléhavá, že se nedala pominout.

Pomohli Maxově matce naložit všechno na jejich oslici Francinu – několik tubusů se stavebními výkresy a nějaké jídlo na cestu. Pak jí zamávali na rozloučenou a slíbili, že zůstanou „uvnitř“. Matka se cestou ještě na chvíličku zastavila, aby se podívala, jak rostou dýně.

Často mluvila o tom, jak tento rok všechno na zahradě krásně prospívá, ale zklamalo ji, že tykve nejsou dost zralé na to, aby je mohla prodat na trhu. K jedné dýni se sehnula, něžně ji poplácala a ujistila, že příště už ji odveze do vesnice.

Max nad tím obracel oči v sloup. Alison věděla, jak nenávidí dýně i všechna jídla, v nichž tvořily nějakou přísadu, ale ona sama nikdy moc zeleniny nesnědla, takže dýňová jídla předkládaná v téhle rodině měla docela ráda.

Maxova matka se vzpřímila a upřela zamračený pohled na hustý háj stromů, který rostl mezi zahradou a kopcem za domem. „Až se vrátím, tak tohle budeme muset vykácet,“ pravila. „Ale počkejte s tím na mě, sami se do toho nepouštějte.“ Pak už se vydala na cestu.

„Dávejte na sebe pozor!“ volala za ní Alison.

„Konečně!“ odfoukl si Max a zrakem sledoval matku, jak odchází po cestě do vesnice a za sebou vede Francinu. „A je pryč.“ Rozběhl se chodbou ke svému pokoji a vrátil se s několika pochodněmi a novým krumpáčem od Alison.

„Nakreslila jsem mapu,“ oznámila Alison a vytáhla ji z kapsy. „Tady jsou místa, kde už jsme dolovali, a já si myslím, že by nemuselo být marné, kdybychom se pustili sem,“ přesunula ruku k místu, které leželo pod záhonem s dýněmi. „Říkala jsem si, že když půjdeme o několik bloků víc do hloubky, než jsme kopali doteď, tak bychom mohli narazit na lepší materiál.“

„Jdeme na to!“ zavelel Max a zamířil ke dveřím.

„Počkej – co když tam dole najdeme něco hnusného?“ zarazila ho Alison. Ptala se takhle pokaždé, protože si uvědomovala, že s větší pravděpodobností narazí na jeskyni plnou zombie a kostlivců, než že najdou takhle blízko pod povrchem zlatou žílu.

„Tak rychle utečeme,“ navrhl s úšklebkem, také stejně jako vždycky.

Alison kutala jako mravenec, Max zase jako luční kobylka. Zatímco ona pracovala metodicky a obezřetně, Max kopal tam, kde se mu zrovna líbilo.

Ona dolovala vždycky podle mřížového vzorce, takže vykopala šestnáct bloků kupředu, pak dva bokem a znovu šestnáct zpátky. Když se rozhodla postoupit níž, činila to opatrně a vytvářela svažující se průchod, nikdy nekopala přímo dolů.

Pokaždé když procházela těmito průchody, říkala si, jestli by neměla vytvořit nějaké schody, ale potom v noci, když ji nohy zrovna nebolely od námahy vynaložené na skákání z bloku na blok, si říkala, že by šlo o plýtvání časem a zdroji.

Max prostě jenom kopal.

Když s dolováním začali, Alison ho hned musela zarazit, aby nekopal přímo dolů. Vysvětlovala mu, že nemůže vědět, do jaké jeskyně by se mohl propadnout, a připomínala,